

ката день съ удивленіе гледаше, и съ съ-
жаленіе мисляше си: О! колко добро е
сторилъ Богъ на хората, а тѣи си съ са-
ми злотворници и вѣлци! Отъ де ли е
влазла въ тяхъ толкась злоба, та имъ
е обладала дѣшите, сърцето имъ утро-
вила и вгназила са въ утробата имъ?
О горки и прегорки хора! праведно до-
хождатъ на васъ такакви мъки, и враж-
дебни нападенія, които ви опѣстошаватъ
земите, селата ви палатъ, и градове ви
разораватъ. Чѣма, гладъ, и много дрѣ-
ги напасти бичове съ, кои ви наказватъ,
за да са поправите; но вѣи бивате по-
лошаки и по опаци. Съ вашата несо-
говорность, съ вашето каране помеждѣ си,
и съ злината си, сами си навлачатъ са-
ко зло на врата; и на вашите непріа-
тели помагате, за вашето злочестіе, да
ви мъчатъ и газатъ! и сами си тѣрате
техните вериги на врата си! О несми-
слени, жалостни, за плачь и нареждане
достойни създанія! за какво дрѣго ви е
далъ Господь дара на словеснѣя разумъ,